

Sygn. akt I ACa 1269/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Bohun
Sędziowie:	SSA Walter Komorek (spr.) SSA Grażyna Matuszek
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **J. V., P. C.**

przeciwko (...) **Przedsiębiorstwu Handlowemu sp. z o.o. w likwidacji**
z siedzibą w D.

o stwierdzenie nieważności uchwały

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 12 września 2012 r. sygn. akt X GC 173/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem wydanym w dniu 12 września 2012 r. w sprawie X Gc 173/12 Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pkt I stwierdził nieważność uchwały nr (...) Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Przedsiębiorstwa Handlowego Sp. z o.o. z dnia 11 marca 2011 r. w przedmiocie rozwiązania spółki. W pkt II Sąd ten zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów J. V. i P. C. solidarnie kwotę 2.360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych.

Zgodnie z umową spółki (...) Przedsiębiorstwo Handlowe Sp. z o.o.

(§ 10) „1) Zarząd Spółki jest dwuosobowy. 2) Zarząd reprezentuje Spółkę na zewnątrz. Reprezentacja ta rozciąga się na wszystkie czynności sądowe i pozasądowe. Do składania oświadczeń i ich podpisywania oraz zaciągania zobowiązań w imieniu Spółki upoważniony jest jednoosobowo każdy z członków Zarządu”.

Pierwsze Zgromadzenie Wspólników powołało na członków zarządu Spółki: A. G. – prezesa i T. K. – wiceprezesa. Od sierpnia 2010 r., po rezygnacji T. K. z funkcji członka zarządu spółki, w skład tego organu wchodził wyłącznie prezes zarządu Spółki A. G..

Zgodnie z § 11 pkt 2 umowy spółki „zgromadzenie nadzwyczajne odbywa się w każdym wypadku na wniosek któregokolwiek ze wspólników bądź Zarządu”.

W dniu 24 lutego 2011 r. A. G. prezes zarządu (...) Przedsiębiorstwo Handlowe sp. z o.o., a jednocześnie wspólnik spółki posiadający 34,4% udziałów, wysłał do powodów – wspólników: J. V. oraz P. C., posiadających po 32,8% udziałów każdy, zawiadomienie o zwołaniu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Przedsiębiorstwo Handlowe sp. z o.o. wyznaczonego na dzień 11 marca 2011 r., na którym podjęte miały zostać uchwały dotyczące dalszego istnienia spółki oraz strategii względem jedynej dostawcy spółki (...) s.r.o.

W przypadku niepodjęcia decyzji w/w sprawach wspólnicy mieli głosować nad uchwałą w przedmiocie rozwiązania spółki.

Na uzasadnienie żądania zwołania Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników prezes zarządu A. G. wskazał, że (...) s.r.o. z siedzibą

w Z. odmówiła dalszego dostarczania towarów stanowiących jedyny asortyment Spółki. Wskazana okoliczność miała spowodować w najbliższym czasie stratę, uzasadniającą zwołanie zgromadzenia wspólników w trybie art. 233 k.s.h. i podjęcie uchwał w przedmiocie dalszego istnienia spółki.

W dniu 11 marca 2011 r. odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników, na którym obecny był wyłącznie A. G.. Z powodu braku odpowiedniego quorum uchwały o dalszym istnieniu spółki oraz o strategii działania względem (...) s.r.o. nie zostały podjęte. Podjęto wówczas uchwałę nr (...) w przedmiocie rozwiązania (...) Przedsiębiorstwo Handlowe sp. z o.o. i wyznaczenia likwidatora w osobie A. G..

Pismem z dnia 21 marca 2011 r. pełnomocnik powoda P. C. złożył do strony pozwanej wniosek o udzielenie informacji odnośnie przebiegu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 11 marca 2011 r.

W dniu 25 marca 2011 r. w odpowiedzi na wniosek pełnomocnika powoda P. C. prezes zarządu A. G. wskazał, że podjęta została uchwała

o rozwiązaniu spółki oraz o wyznaczeniu likwidatora. W dniu 12 kwietnia 2011 r. powodowie wystąpili do sądu o ustanowienie kuratora dla (...) Przedsiębiorstwo Handlowe Sp. z o.o., który miałby podjąć działania w celu prawidłowego powołania nowego zarządu. Powodowie uczestniczyli w zgromadzeniu wspólników w dniu 19 lipca 2011 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał za zasadne powództwo o stwierdzenie nieważności w/w uchwały Spółki. W niniejszej sprawie powodowie J. V. oraz P. C. domagali się stwierdzenia nieważności uchwały

nr (...) Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. z dnia 11 marca 2011 r., podjętej w przedmiocie rozwiązania spółki (...) Sp. z o.o.

Powodowie nie kwestionowali zachowania wymagań określonych

w art. 238 k.s.h. Zarzucili natomiast, że Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o. zostało zwołane z naruszeniem art. 235 § 1 k.s.h. Zgodnie z tym przepisem, zgromadzenie wspólników zwołuje zarząd. W myśl § 2 rada nadzorcza, jak również komisja rewizyjna mają prawo zwołania zwyczajnego zgromadzenia wspólników, jeżeli zarząd nie zwoła go w terminie określonym w niniejszym dziale lub w umowie spółki, oraz nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, jeżeli zwołanie go uznają za wskazane, a zarząd nie zwoła zgromadzenia wspólników w terminie dwóch

tygodni od dnia zgłoszenia odpowiedniego żądania przez radę nadzorczą lub komisję rewizyjną. Zgodnie z § 3 tego przepisu umowa spółki może przyznać uprawnienie, o którym mowa w § 2, także innym osobom.

Prawo zwołania, o którym mowa w art. 235 k.s.h., należy jednak – tak Sąd Okręgowy – odróżnić od prawa żądania zwołania zgromadzenia. Zgodnie z art. 236 § 1 k.s.h. wspólnik lub wspólnicy reprezentujący co najmniej jedną dziesiątą kapitału zakładowego mogą żądać zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, jak również umieszczenia określonych spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników. Żądanie takie należy złożyć na piśmie zarządowi najpóźniej na miesiąc przed proponowanym terminem zgromadzenia wspólników. Jednocześnie § 2 art. 236 k.s.h. stanowi, że umowa spółki może przyznać uprawnienia, o których mowa w § 1, wspólnikom reprezentującym mniej niż jedną dziesiątą kapitału zakładowego.

Z analizy umowy spółki (...) Sp. z o.o. (§ 11 umowy) wynika, że uprawnienie do żądania zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, określone w art. 236 § 1 k.s.h., zostało przyznane każdemu ze wspólników, którzy mogą wykonywać swoje prawo poprzez złożenie odpowiedniego wniosku do zarządu spółki. Natomiast kompetencje do zwołania zgromadzenia wspólników zarówno w świetle przepisów k.s.h., jak i umowy spółki (...) Sp. z o.o. przysługiwały wyłącznie zarządowi.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w doktrynie i w orzecznictwie zwołanie zgromadzeń wspólników nie należy do czynności reprezentacyjnych, ale do czynności z zakresu prowadzenia spraw spółki. W związku z powyższym nie mają tu zastosowania reguły związane z reprezentacją, ale zasady określone dla prowadzenia spraw (Andrzej Kidyba, komentarz do art. 235 k.s.h. 2012 r.). Decyzja o zwołaniu zgromadzenia wspólników przez zarząd w zasadzie powinna mieć formę uchwały podjętej przez zarząd działający zgodnie z regułami podejmowania takich decyzji wynikającymi z ustawy lub umowy spółki (wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 21.11.2006 r., I ACa 713/06; tak również D. Wajda, Mechanizm zwoływania zgromadzeń wspólników przez organy spółki z o.o. i podmioty do tego uprawnione, PPH 2009, nr 2, s. 23).

W § 10 umowy Spółki (...) Sp. z o.o. przewidziano, iż zarząd składa się z dwóch osób. Tymczasem od sierpnia 2010 r. po rezygnacji T. K.

z funkcji członka zarządu spółki, w skład tego organu wchodził wyłącznie prezes zarządu spółki A. G.. Okoliczność ta była pomiędzy stronami bezsporna. Oznacza to, że zarząd spółki w chwili zwoływania zgromadzenia wspólników był nieprawidłowo obsadzony i w rzeczywistości organ ten nie istniał. W tym miejscu Sąd Okręgowy dodał, że jeżeli zwołanie zgromadzenia wspólników nastąpiło przez zarząd nie mający składu odpowiadającego umowie spółki, to zgodnie ze stanowiskiem panującym zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, takie zgromadzenie nie jest władne podejmować jakichkolwiek uchwał postanowienie Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 15.11.1996 r. I ACr 598/96). Na powyższe w żaden sposób nie wpływa okoliczność, że każdy członek zarządu pozwanej spółki był uprawniony na podstawie umowy (§ 10 umowy) do samodzielnego jej reprezentowania, ponieważ jak to już wskazano wyżej, zwołanie zgromadzeń wspólników należy do czynności z zakresu prowadzenia spraw Spółki, będących działaniami stricte wewnętrznymi.

Reasumując, Sąd Okręgowy podał, że Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o., na którym podjęto w dniu 11 marca 2011 r. uchwałę nr (...) zostało zwołane z naruszeniem art. 235 k.s.h. Zwołane bowiem zostało przez organ nieprawidłowo obsadzony, a więc w rzeczywistości nieistniejący, a ponadto bez uprzedniej uchwały w kwestii zwołania tego zgromadzenia. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa, zarząd winien zwoływać zgromadzenie wspólników, czyniąc to w formie uchwały tego organu. Do podjęcia takiej uchwały w przedmiotowej sprawie dojść nie mogło, bowiem nie było zarządu, który władny byłby taką uchwałę podjąć.

Działania A. G. pozostały bezskuteczne, wobec jednoznacznego i nie dającego żadnych wątpliwości interpretacyjnych brzmienia umowy spółki. Po pierwsze, w § 10 ust. 1 umowy spółki wyraźnie wskazane jest, że zarząd jest dwuosobowy,

a zatem jedna osoba zarządu stanowić nie może. Po drugie zaś, umowa spółki nie przewiduje przekazania kompetencji zarządu w tej kwestii innym osobom czy organom np. wspólnikowi, co jest możliwe zgodnie z art. 235 § 3 k.s.h.

Pozwany zaczął bowiem w pewnym momencie postępowania podnosić argument, iż A. G. mógł zwołać zgromadzenie także jako wspólnik pozwanej spółki. Byłoby to jednak możliwe tylko i wyłącznie wtedy, gdyby umowa spółki wyraźnie takie kompetencje wspólnikom przyznała. Tymczasem tak się nie stało. § 11 umowy spółki, na który w tym względzie powołuje się strona pozwana, mówi tylko o tym, że zgromadzenie odbywa się na wniosek któregokolwiek ze wspólników, nie przyznaje natomiast wspólnikowi prawa jego zwołania. Nawiązując do powyższego, Sąd Okręgowy powtórzył tezę o odróżnieniu prawa inicjowania zgromadzenia, czyli składania wniosku o jego zwołanie od prawa do jego zwoływania, które z mocy prawa przysługuje tylko zarządowi. Umowa pozwanej spółki nie przyznała tego ostatniego uprawnienia innym osobom w myśl

art. 235 § 3 k.s.h., zatem aktualny pozostał przepis § 1 tego artykułu, który uprawnienie to przyznaje tylko zarządowi. Tym samym - w ocenie Sądu - powodowie byli uprawnieni do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały, na podstawie art. 250 pkt 4 w związku z art. 252 § 1 k.s.h. Zgodnie bowiem z treścią art. 252 k.s.h. prawo do wytoczenia powództwa przeciwko spółce o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z prawem przysługuje osobom lub organom spółki wymienionym w art. 250 k.s.h.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala, zdaniem Sądu Okręgowego, na stwierdzenie, że Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników, które odbyło się 11 marca 2011 r., było wadliwie zwołane. A. G., który je zwołał nie mógł bowiem działać ani jako zarząd, bowiem zarząd był dwuosobowy, a jego skład był wówczas niepełny, ani jako wspólnik, bowiem umowa spółki nie przyznawała wspólnikowi takiego uprawnienia.

Uchwała podjęta przez takie zgromadzenie jest z całą pewnością sprzeczna z ustawą i jest to wada tak istotna, iż nie ma sensu w takim przypadku badanie tego, czy sprzeczność ta miała wpływ na treść samej uchwały. Zgromadzenie to bowiem nie miało prawa podejmowania uchwał, a każda podjęta przez nie uchwała dotknięta jest wadą podstawową – związaną z nieprawidłowością samego zgromadzenia. W tym przypadku sprzeczność z ustawą dotyczy naruszenia art. 235 k.s.h.

W tej konkretnej sytuacji, jaka miała miejsce w niniejszej sprawie, trzeba jednak mieć także na uwadze, iż powodowie nie wzięli udziału w zgromadzeniu z 11 marca 2011 r., a biorąc pod uwagę ilość posiadanych przez obu powodów łącznie udziałów, można przypuszczać, iż zaskarżona uchwała by nie zapadła. Należy także podkreślić, że zaskarżona uchwała dotyczyła bardzo ważnej dla spółki sprawy – jej dalszego bytu.

W związku z powyższym i w oparciu o cytowane wyżej przepisy Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu i stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w punkcie I. wyroku.

W apelacji od cytowanego na wstępie wyroku strona pozwana zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 235 § 1 k.s.h. w zw. z art. 208 k.s.h. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że zarząd winien zwoływać zgromadzenie wspólników czyniąc to w formie uchwały tego organu, podczas gdy wnikliwa analiza tego przepisu prowadzi do wniosku, że pojęciem zarząd posłużono się jedynie w celu określenia organu spółki uprawnionego do zwołania zgromadzenia wspólników, a w związku z zakwalifikowaniem zwołania zgromadzenia wspólników do czynności z zakresu prowadzenia spraw spółki oraz w związku z brakiem kolegialności tego organu przy prowadzeniu spraw spółki uznać należy, że do zwołania zgromadzenia wspólników w zasadzie wystarczające jest działanie tylko poszczególnych członków zarządu;
2. niewłaściwym zastosowaniu i błędnej wykładni przepisu art. 65 § 2 k.c. poprzez naruszenie zasad wykładni umów i w konsekwencji uznanie, że strony w umowie spółki przyznały uprawnienie poszczególnym wspólnikom

do składania wniosku o zwołanie zgromadzenia wspólników, podczas gdy strony wskazały podmiot uprawniony do zwołania zgromadzenia wspólników, to jest poszczególnych wspólników i zarząd;

3. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania mianowicie:

- a)
- a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji wyprowadzenia wniosków wewnętrznie sprzecznych polegające na przyjęciu, że zarząd nieprawidłowo obsadzony jest w rzeczywistości nieistniejący, a z drugiej strony, że doszło do podjęcia uchwały wspólników, mimo że NZW zostało zwołane przez zarząd nieistniejący, podczas gdy konsekwencją nieistnienia zarządu jest brak możliwości zwołania NZW w dniu 11.03.2011 r.;
- b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. polegające na wybiórczym potraktowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez pominięcie dowodu z postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości postanowienia o oddaleniu wniosku o powołanie kuratora spółki a w konsekwencji uznanie, że mimo ogłoszenia upadłości, oddalenia wniosku o ustanowienie kuratora zachodzą przesłanki do uchylecia uchwały o likwidacji spółki;
- c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd I Instancji pominął przy wyrokowaniu okoliczności związane z ogłoszeniem upadłości spółki, oddaleniem wniosku o ustanowienie kuratora;
- d) art. 321 k.p.c. w zw. z art. 325 k.p.c. poprzez niedokładne określenie przedmiotu rozstrzygnięcia polegające na zaniechaniu przytoczenia w treści wyroku brzmienia uchwały, której nieważność została stwierdzona, co w konsekwencji spowodowało wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu oraz doprowadziło do niemożności określenia przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej.

W związku z powyższym na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. strona pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości także w zakresie kosztów postępowania sądowego;
2. zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

ewentualnie o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie i o zasądzenie solidarnie na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zebrali wystarczający materiał dowodowy, poczynił na jego podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął wnioski odpowiadające tym ustaleniom. Sąd Apelacyjny je podzielił, co odnosi się zarówno do ustaleń faktycznych, jak i do towarzyszącej im oceny prawnej.

Zgodnie z art. 235 § 1 k.s.h., prawo zwoływania wspólników przysługuje zarządowi. Inne organy lub osoby (wspólnicy) mają jedynie subsydiarne prawa w tym zakresie. W okresie likwidacji uprawnienie to przysługuje likwidatorowi. Mogą oni żądać od zarządu zwołania zgromadzenia, a jedynie w razie bezskuteczności tego żądania są uprawnieni do

samodzielnego zwoływania zgromadzenia – dotyczy to rady nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz osób, którym prawo takie przyznano w umowie spółki. Prawo do zwołania zgromadzenia przysługuje zarządowi, jako organowi spółki. Podejmuje on w tej sprawie uchwałę na zasadach ogólnych. Niedopuszczalne jest natomiast zwołanie zgromadzenia przez niektórych tylko członków zarządu (np. przez prezesa zarządu) bądź pominięcie niektórych członków zarządu przy podejmowaniu uchwały w tej sprawie. Wszyscy członkowie zarządu powinni być prawidłowo zawiadomieni o dacie i porządku posiedzenia zarządu mającego podjąć uchwałę w sprawie zwołania zgromadzenia.

Nietrafny jest pogląd S. Krzesia ([w:] Okolski, Spółka, s. 115), a zanim apelującej, jakoby zwołanie zgromadzenia wspólników nie wymagało uchwały zarządu oraz, że „zgromadzenie wspólników mogą zwołać reprezentanci zarządu, działający zgodnie z zasadami reprezentacji spółki”. Ten pogląd opiera się na błędnym założeniu, że zwołanie zgromadzenia wspólników należy do zakresu „zwykłych czynności spółki”. Tak oczywiście nie jest; zarówno zwyczajne, jak i nadzwyczajne zgromadzenie wspólników podejmuje najważniejsze decyzje w spółce i nie zajmuje się z reguły załatwianiem spraw należących do zakresu „zwykłych czynności spółki”. Za koniecznością podjęcia uchwały zarządu w sprawie zwołania zgromadzenia wspólników wypowiadają się także W. Popiołek (K.s.h. Komentarz pod red. W. Pyzioła, Warszawa 2008, s. 453), R. Pabis (Spółka... s. 298), K. Strzelczyk (Komentarz k.s.h., s. 463), A. Szajkowski, A. Szumański (w: S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja, K.s.h. – komentarz, tom II, s. 463).

Jeżeli zgromadzenie zwołuje organ spółki, stosowna decyzja powinna zapaść w formie uchwały podejmowanej większością głosów wymaganą dla uchwał tegoż organu. Wykonaniem decyzji o zwołaniu zgromadzenia nie musi natomiast być obciążony cały organ. W szczególności, w przypadku zarządu wystarczające będzie tu działanie nawet jednego członka, niezależnie od istniejącego systemu reprezentacji – zwołanie zgromadzenia nie jest bowiem sprawą z zakresu reprezentowania spółki, lecz z zakresu prowadzenia jej spraw. Nie zasługuje na aprobatę teza wyroku Sądu Apelacyjnego we L. z 29 października 1938 r. (CZ 884/38, OSP 1939, Nr 1, poz. 268), stwierdzająca, że: „w spółce z o.o. zgromadzenie wspólników może zwołać członek zarządu, jeśli nawet prawo reprezentowania przysługuje większej ilości członków zarządu”. W oparciu o literalną wykładnię art. 235 k.s.h. należy bowiem przyjąć, że prawo zwołania zgromadzenia przysługuje organowi spółki, nie zaś poszczególnym jego członkom – tam, gdzie ustawodawca przyznaje określone prawo każdemu z członków z osobna, możliwość taką wyraźnie wskazuje (por. art. 250 pkt 1 czy art. 271 pkt 1 k.s.h. – por. R. Pabis, w: K.s.h. – komentarz 2012, wyd. 2).

Jeżeli spółka nie posiada w danej chwili zarządu oraz organu nadzoru, możliwe jest jedynie nieformalne odbycie zgromadzenia wspólników (art. 240 k.s.h.) lub wystąpienie do sądu o ustanowienie kuratora (art. 42 k.c.), co też powodowie uczynili. Zgromadzenie nieformalnie zwołane jest wszakże zgromadzeniem, ale ponieważ w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione warunki z art. 240 k.s.h. do jego odbycia (m.in. brak reprezentacji całego kapitału zakładowego), należało stwierdzić nieważność uchwały nr (...).

Strona pozwana zarzuciła błędną wykładnię § 11 Umowy Spółki, którego treść jest następująca: „Zgromadzenie nadzwyczajne odbywa się w każdym wypadku **na wniosek** któregośkolwiek ze wspólników bądź zarządu”. Zatem każdy ze wspólników mógł wystąpić z wnioskiem do zarządu – po uzupełnieniu braku w jego składzie – o zwołanie nadzwyczajnego zgromadzenia. Umowa wyraźnie wskazuje, iż wniosek zarządu bądź każdego ze wspólników mógł zainicjować zwołanie nadzwyczajnego zgromadzenia. Natomiast po złożeniu wniosku zwołanie nadzwyczajnego zgromadzenia następowało zgodnie z prawem spółek handlowych. Należy więc uznać za słuszną wykładnię § 11 Umowy Spółki, z której wynika, iż uprawnienie do żądania zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników określone w art. 236 § 1 k.s.h. zostało przyznane zarządowi oraz każdemu ze wspólników, którzy mogą wykonywać swoje prawo poprzez złożenie odpowiedniego wniosku do zarządu spółki. Natomiast kompetencje do zwoływania zgromadzeń – zgodnie z art. 235 § 1 k.s.h. przysługują wyłącznie zarządowi, a przedmiotowa umowa Spółki nie przyznała wspólnikowi, choć było to możliwe w trybie art. 235 § 3 k.s.h., prawa zwołania zgromadzenia.

Należy także wskazać, iż Sąd I instancji, wbrew zarzutom strony pozwanej, nie pominął dowodu z postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości czy

z postanowienia o oddaleniu wniosku o powołanie kuratora spółki. Sąd Rejonowy, po przeprowadzeniu logicznego procesu myślowego, wysnuł zasadny wniosek, iż skoro powodowie zainicjowali niniejsze postępowania, jak również złożyli wniosek

o powołanie kuratora, to mieli świadomość, iż zarząd (...) Sp. z o.o. nie istnieje. Zatem ich stanowisko było jednolite i jasno wyrażone już przed podjęciem przez A. G. czynności celem podjęcia zaskarżonej uchwały. Dodatkowo, A. G. również miał wiedzę, iż nie jest uprawniony do podjęcia uchwały. Liczył się więc z tym, iż jego działania naruszają przepisy prawa. Przy czym oczywistym jest, iż możliwe jest prowadzenie spraw Spółki przez członków zarządu „kadłubowego”, jednak jedynie w zakresie, w jakim nie wymaga to podejmowania przez zarząd uchwał. Dotyczy to w szczególności spraw nieprzekraczających zakresu zwykłych czynności spółki, w rozumieniu art. 208 § 3 k.s.h. z uwzględnieniem art. 208 § 4 k.s.h.

Przechodząc do zarzutu apelacji naruszenia przepisu art. 321 k.p.c. w zw.

z art. 325 k.p.c. należy skonstatować, iż zgodne z zasadami formułowania sentencji wyroku było określenie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozstrzygnięcia przez wskazanie numeru uchwały podjętej przez Nadzwyczajne Zgromadzenie wspólników (...) Przedsiębiorstwo Handlowe Sp. z o.o., objętej pozwem o ustalenie jej nieważności.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 385 i art. 98 k.p.c.

MR